

Wat overblijft is liefde

Van Catherine O'Flynn verscheen eveneens bij Artemis & co

Wat verloren is

Catherine O'Flynn

Wat overblijft is liefde

Vertaald door
Jeannet Dekker

Artemis & co

ISBN 978 90 472 0150 2

© 2010 Catherine O'Flynn

© 2010 Nederlandse vertaling Artemis & co,

Amsterdam en Jeannet Dekker

Oorspronkelijke titel *The News Where You Are*

Oorspronkelijke uitgever Viking

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagillustratie © Arcangel Images/Hollandse Hoogte

Foto auteur © John McQueen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem

Voor Edie en Peter

Proloog

April 2009

Hij deed niet langer alsof hij aan het joggen was en liep langzaam over het weggetje, in het kielzog van een leeg chipszakje dat over het asfalt werd geblazen. Hij wist niet zeker of hij zonder dat voorbeeld nog de wil tot bewegen zou hebben.

Zijn tred was zwaar en de rekbare manchetten van zijn trainingspak jeukten aan zijn polsen. Hij keek naar de losse huid boven op zijn hand die door het knalrode polyester werd samenge-drukt en vond het contrast grotesk.

Mikey had hem weer laten zitten. Eindelijk drong tot hem door dat Mikey het nooit zou doen.

Ondertussen was de hemel betrokken, en nu vielen de eerste dikke regendruppels spetterend om hem heen op het wegdek. Phil knikte. Regen, dat kon er ook nog wel bij.

Hij hoorde een auto naderen. Door de kracht waarmee die zou passeren, zou het chipszakje worden weggeblazen, en hij wist niet wat hij dan zou moeten volgen. De chauffeur profiteerde van het feit dat het landweggetje hier recht was en gaf gas. Phil zocht de heg aan zijn linkerhand op. Hij wist dat hij een zielige indruk maakte: een oude, doorweekte man die van top tot teen in Nike was gehuld. Hij leek verdomme Jimmy Savile wel.

De auto kwam nu dichterbij en zwenkte daarbij enigszins uit naar Phils kant van de weg. Phil glimlachte nietszeggend in zijn

richting, uit macht der gewoonte. Pas toen de auto nog dichterbij kwam, beseftte hij dat de chauffeur niet zou uitwijken. In die laatste paar tellen werd de hemel niet langer in de voorruit weerspiegeld en zag Phil het bekende gezicht achter het stuur, bleek van angst en bedekt met tranen.

Een halfjaar later

Franks dochter zat naast hem in de auto en neuriede keer op keer hetzelfde deuntje. De noten stegen kringelend op en stortten dan plotseling weer neer, voordat ze opnieuw hun tocht naar boven begonnen. Frank reed naar de stad.

‘Wat is dat voor liedje, Mo?’ vroeg Frank.

‘Iets van The Beatles. Over een man die vraagt over hoe het zal zijn als hij oud is.’

‘Wat? “When I’m 64”?’

‘Ja, dat... Pap, zal ik je eens iets vertellen?’

‘Eh, ja, dat is goed.’

‘Als ik vierenzestig ben, dan ben ik acht keer zo oud als nu. Acht keer acht is vierenzestig.’

‘Dat is zo.’

Ze keek uit het raam. ‘Achthonderd procent!’ Ze schudde vol verbazing haar hoofd en begon weer te neurien.

Frank fronste. ‘Maar zo klinkt “When I’m 64” helemaal niet.’

Mo straalde. ‘Dat weet ik! Ik heb een nieuwe melodie bedacht. Dit is beter.’

‘O, oké.’ Frank zweeg even. ‘Het klinkt heel anders dan het origineel. Is de tekst wel hetzelfde?’

‘Dat weet ik niet, ik neurie gewoon.’

‘Dat weet ik, maar is de tekst in je hoofd hetzelfde?’

‘Nee, die is ook beter. Hij wil weten of er dan robots zullen zijn en of zijn kat kan praten en zijn auto kan vliegen.’

‘Dat is best wel een raar liedje.’

‘Hij denkt dat muziek zo zal klinken als hij oud is.’

‘O, ik snap het al. Muziek van de toekomst. Dat verklaart alles.’

Mo neuriede nog een paar noten en hield toen op, tot Franks opluchting.

‘Pap?’

‘Ja.’

‘Denk jij dat oma weleens naar muziek luistert?’

‘Niet naar muziek uit de toekomst, dat denk ik niet.’

‘Nee, ik bedoel gewoon muziek.’

‘O, vast wel. Ze heeft een radio op haar kamer.’

‘Dat weet ik, maar die zit onder het stof. Ze moet naar muziek luisteren. Dan is ze vast minder verdrietig. Misschien moet ze naar muziek luisteren die ze van vroeger kent.’

Frank zei niets.

‘Misschien kan ik wat oude muziek voor haar meebrengen, en dan kan ze er via mijn koptelefoon naar luisteren.’

Frank keek even naar Mo. ‘Soms worden mensen verdrietig van oude muziek. Dan moeten ze denken aan vroeger en aan alles wat er niet meer is.’

‘O,’ zei Mo. Frank stak zijn hand uit en kneept even in de hare. Mo besteedde veel tijd aan bedenken hoe ze zijn moeder minder ongelukkig kon maken. Het was een project voor haar.

‘Rijden we nu anders naar de supermarkt?’

‘Ik wil je eerst iets laten zien.’

‘Oké.’

Frank zette de radio aan en ze luisterden naar een komisch programma. Mo lachte wanneer Frank lachte.

Hij parkeerde de auto in een achterafstraatje met parkeermeters en liep met Mo naar de drukke ringweg. Een voetgangersbrug

overspande de zes rijbanen vol verkeer en Mo en Frank namen de zigzaggende betonnen trap naar boven. Halverwege bleven ze staan. Frank boog zich naar Mo toe, zodat ze hem over het verkeerslawaai heen kon horen. Haar haar waaide in zijn gezicht.

‘Weet je nog dat ik je over mijn vader heb verteld?’

‘Dat hij een hond had!’ zei Mo enthousiast.

‘Ja, dat klopt, als jongen had hij een hond. Maar weet je nog dat ik je heb verteld wat mijn vader voor werk deed?’

‘Ja. Hij was architect. Hij maakte gebouwen.’

‘Zie je dat gebouw daar verderop? Dat hoge met het donkere glas?’

‘Ja.’

‘Dat is Worcester House. Mijn vader heeft dat gebouw ontworpen.’

‘Woonde hij daar ook?’

‘Nee, hij woonde er niet. Wij woonden in een huis. Hij maakte dit voor mensen die er konden werken.’

‘Hoeveel verdiepingen heeft het?’

‘Twintig.’

‘Zijn er roltrappen?’

‘Nee, er zijn twee liften.’

‘Kunnen we daarin naar boven?’

‘Nee, sorry, we kunnen er nu niet naar binnen.’

‘Kunnen we ernaar gaan kijken?’

‘We gaan er nu heen.’

Mo rende de brug over en wachtte toen totdat Frank haar had ingehaald. Het gebouw lag iets verder dan van de brug af had geleken, weggestopt tussen wat andere hoogbouw, verbouwde herenhuizen en parkeerterreinen. Worcester House was een schoolvoorbeeld van werk uit de middenperiode van Douglas H. Allcroft and Partners. Het stamde uit 1971 en was een schofterig pand dat geen enkele concessie deed, bekleed met prefab betonplaten en ontdaan van elke versiering. Ondanks de hoogte oogde het ge-

drongen en verdedigend, heer en meester over een grote kavel op de hoek van Carlton Street en Newman Row vanwaar het boos neerkeek op de paar achttiende-eeuwse panden die in het midden waren blijven staan.

Ze kwamen over straat dichterbij en Mo zag de witte schutting die rondom het hele gebouw was neergezet.

‘Pap, waarom staat die schutting daar?’

‘Nou, die moet de mensen beschermen die het gebouw slopen.’

Mo bleef staan. ‘Zijn ze het aan het slopen?’

Frank knikte. ‘Daarom wilde ik het je laten zien. Straks is het er niet meer.’

‘Maar waarom breken ze het af? Is het kapot?’

‘Nee, het is niet kapot, er mankeert niets aan, het is gewoon... Ze hebben het niet meer nodig.’

‘Maar pap, daar zouden heel veel mensen kunnen werken. Of anders kunnen er daklozen in wonen, dat is beter dan op straat slapen. Die kunnen onder de bureaus slapen en met de liften op en neer gaan.’

‘Ze willen nu nieuwe huizen in de stad bouwen, appartementen voor de mensen die hier werken, en dit gebouw is niet geschikt als woonruimte. Mijn vader heeft het nooit als zodanig bedoeld, en daarom zeggen ze dat het moet worden afgebroken, zodat ze er iets anders kunnen neerzetten.’

Mo dacht even na. ‘Gebeurt dat met alle gebouwen? Worden die allemaal gesloopt?’

‘Sommige blijven heel lang staan. Kijk maar naar Aston Hall. Maar heel veel ook niet. Het is net als met kleren. Jij wilt ook niet zulke kleren dragen als je moeder en ik vroeger droegen, die vind je echt niet cool, en soms gaat het met gebouwen ook zo. Dan vinden mensen ze niet mooi meer, dan zijn ze niet meer in de mode.’

Frank beseftte dat ‘niet meer in de mode’ niet helemaal de goede omschrijving was. Mensen kregen bij de gebouwen van zijn vader

een ander gevoel dan bij stonewashed jeans of skibroeken. Wanneer het om hun eigen modefouten uit het verleden ging, konden ze nog meewarig glimlachend hun hoofd schudden, maar de slechte smaak die hun stad was opgedrongen was een ander verhaal. Afgezien van Franks ouderlijk huis in Edgbaston waren er nog slechts twee van zijn vaders acht gebouwen in de stad over. Over een paar weken zou het er nog maar één zijn.

Mo keek met toegeknepen ogen naar het gebouw en telde de ramen. Toen ze klaar was, wendde ze zich tot Frank. 'Maar pap, soms raken dingen weer in de mode. Mam zegt altijd dat er nu dezelfde kleren in de winkels hangen als twintig jaar geleden. Misschien komt dit ook weer in de mode als ze lang genoeg wachten.'

Frank knikte. 'Misschien wel. Maar mensen zijn het niet altijd eens. Sommige vonden dat dit moest worden behouden, maar andere niet en... Nou ja, zij hebben uiteindelijk gewonnen.'

'Ik vind dit gebouw best cool.'

Frank pakte zijn fototoestel. 'Ik wil graag een foto maken van jou met dit kantoor op de achtergrond. Dan maakt het niet uit hoeveel gebouwen er komen en gaan, want jij zult altijd weten dat dit er heeft gestaan en dat jij en ik er hier op een ochtend over hebben staan praten.'

Mo wilde niet glimlachen voor de foto. Ze zei dat die was bedoeld voor wanneer ze volwassen en serieus was. Later zei ze: 'Pap, ben je verdrietig omdat het wordt gesloopt?'

Frank keek op naar de bovenste verdieping en wist nog dat hij als jongetje vanaf daar naar beneden had gekeken. 'Ja.'

Mo pakte zijn hand. Ze keek naar de andere gebouwen in de straat. Worcester House was het enige dat door een schutting werd omringd. 'Ik ook.'

Twee dagen later luisterde Frank naar het aftellen in zijn oortje, nam een slok water en zette de fles onder tafel. In de laatste paar tellen werd zijn uitdrukking aandachtig, met een zweem van een frons. Hij sprak zodra hij het teken kreeg.

‘En dan nu een opmerkelijk verhaal over geluk. De vijftienjarige Geoff Purkis kreeg de schrik van zijn leven toen hij opeens een tien meter diep gat in zijn achtertuin aantrof. De gepensioneerde elektricien uit Droitwich zou beslist een flinke val hebben gemaakt als er niet op hetzelfde moment een koekoek was komen aanvliegen.’ Hij hield zijn hoofd een tikje scheef, en zijn verwonderde uitdrukking vloede over in een geruststellend lachje: ‘We gaan naar Scott Padstow voor het hele verhaal.’

Het item liep. Frank had hoofdpijn en bedacht dat hij iets had moeten eten voordat ze de lucht in gingen. Hij dacht aan de Mars die al de hele middag op zijn bureau had gelegen en voelde een hevig verlangen en spijt. Hij draaide zich om, keek naar Julia’s ontblote arm en kon zich overduidelijk voorstellen dat hij er zijn tanden in zette. Toen hij opkeek, zat ze hem aan te staren. Hij schudde even zijn hoofd, alsof hij opschrok uit een persoonlijke mijmering. Hij hoopte dat hij de indruk maakte dat hij met zijn gedachten ver weg zat, of, als dat niet lukte, dat hij aan iets anders dacht dan aan het eten van haar vlees. Hij liet een enigszins zieke-

lijk lachje zien. Julia had nog steeds een rotbui.

‘Geweldig verhaal. Nieuws dat bijna is gebeurd. Man valt niet in kuil.’

De stem van de producer klonk in hun oortjes. ‘Jeetje, Joolz, hou daar nu eens over op. Het nieuws is het gat, niet die man die er bijna in valt. Hoe komt het daar? Zal het groter worden, zal het zich uitbreiden naar andere tuinen of misschien zelfs hele huizen opslokken? Dat lijkt me nuttige informatie voor kijkers in onze regio.’

‘Oké, maar zo werd het niet gebracht, hè? Het werd aangekondigd als een “opmerkelijk verhaal over geluk”. En die koekoek, wat is de nieuwsaarde daarvan?’

Een andere stem kwam tussenbeide: ‘Terug naar jou, Julia, over 5, 4, 3, 2...’

Julia kondigde een item aan over de *steak and kidney pie* van een pub in Wolverhampton die het erg goed deden in een nationale competitie.

Een *pie* leek Frank wel wat. Rundvlees en Guinness. Hij wist dat hij er thuis geen eentje had, dus dat zou een bezoekje aan de Tesco betekenen, en dat vooruitzicht was te deprimerend. Hij wenste, niet voor het eerst, dat hij een pub in de buurt had die fatsoenlijke maaltijden serveerde. Hij dacht aan de Rose en Crown waar het menu uit drie verschillende soorten diepvriespizza bestond; breekbare schijfjes met een doorsnee van vijftien centimeter die zich tegen elke poging tot snijden verzetten. Bovenop lag een geheimzinnige gesmolten substantie die aan het gehemelte bleef kleven en het helemaal verbrandde. Frank verwachtte niet veel van eten, maar hij vond niet dat het je moest verwonden.

Het item over de *pie* naderde zijn einde. Frank las de volgende regel op de autocue en zette zich schrap. Hij probeerde te laat en te halfslachtig een ondeugend lachje op zijn gezicht te toveren en kwam niet verder dan een scheve imbeciele grijns.

‘Ja, de jury krijgt het gemakkelijk, want goede *pie* hoeft geen